

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **V. P.**, nar. X, evidenční číslo X, X, státní příslušnost Ruská federace,
posledně hlášen k pobytu na adrese X,
zastoupen opatrovníkem Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou
se sídlem U Soudu 388, Hradec Králové,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2017, č. j. OAM-912/ZA-ZA11-ZA15-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včas podanou žalobou, doručenou soudu dne 22. 12. 2017, domáhal přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána jako nepřípustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Součástí výroku rozhodnutí je i konstatování, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanovují kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu

podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), je Francouzská republika.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech, má za to, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu a čl. 3 nařízení Dublin III, neboť nedostatečně zvážil aplikaci těchto ustanovení. Žalobce uvedl, že v průběhu roku 2001 vycestoval do Londýna, kde zůstal do roku 2017. Stručně popsal svoji životní situaci, tak jak ji uvedl ve své žádosti o mezinárodní ochranu (viz níže).
3. Dále žalobce namítal, že žalovaný dostatečně neposoudil kritéria dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. a žádá, aby jeho žádost byla posouzena v České republice namísto ve Francii. Současně odkázal na informace o Francii, z nichž vyplývají systémové nedostatky tamního azylového systému. Odkázal tak na zprávu Amnesty International o stavu lidských práv za rok 2015 ve Francii ze dne 22. 2. 2017, zprávu Human Rights Watch o lidských právech ve Francii za rok 2016 ze dne 12. 1. 2017 a zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017. Žalobce citoval některé pasáže z uvedených zpráv a konstatoval, že z nich vyplývá, že s ohledem na množství podaných žádostí o mezinárodní ochranu jsou podmínky ubytovacích zařízení ve Francii mnohdy hodnoceny jako nelidské a ponižující. Zároveň uvedené zprávy kritizují provádění deportací a plyne z nich, že do přestěhování tábora v Calais nebyla žadatelům poskytována podpora. Opětovně tak žádá o to, aby jeho žádost byla posouzena v České republice. Navrhl proto, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na nějž odkázal, stejně jako na obsah správního spisu. Uvedl, že postupoval v souladu s Dublinským nařízením i jednotlivými ustanoveními správního řádu. Zrekapituloval důvody žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu a svoji argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí o nutnosti aplikovat na případ žalobce článek 3 odst. 2 nařízení Dublin III, kdy v daném případě je státem příslušným k posouzení žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu Francouzská republika.
5. Žalovaný shrnul, že žalobce z vlasti vycestoval v roce 2001 do Londýna, kde pobýval až do roku 2017, následně odcestoval na základě falešných dokladů do Rakouska a poté byl zadržen v České republice při pokusu o nelegální cestu do Spolkové republiky Německo. Žalobci byly sejmuty otisky prstů a bylo zjištěno, že dne 6. 6. 2012 podal žádost o mezinárodní ochranu ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska. S ohledem na danou skutečnost správní orgán požádal dne 4. 9. 2017 o přijetí cizince zpět, ale dne 8. 9. 2017 obdržel informaci, dle které je zemí odpovědnou za žádost o mezinárodní ochranu Francouzská republika. Správní orgán tedy následně požádal dne 21. 9. 2017 Francouzskou republiku o zpětvzetí

cizince na své území, kdy dne 15. 11. 2017 Francouzská republika zaslala souhlas, kterým uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

6. Usnesením ze dne 5. 1. 2018 krajský soud nepřiznal žalobě odkladný účinek.
7. Usnesením ze dne 5. 2. 2018 krajský soud ustanovil žalobci podle § 29 odst. 3 občanského soudního řádu z důvodu jeho neznámého pobytu opatrovníkem Mgr. Anetu Bendovou, advokátku se sídlem v Hradci Králové.
8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu opatrovníka žalobce i žalovaného (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
9. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce dne 6. 11. 2017 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR, stejného dne s ním byl proveden i pohovor, v nichž uvedl, že ze své vlasti vycestoval v průběhu srpna roku 2001 do Londýna, kde zůstal až do roku 2017. Dne 1. 6. 2017 odcestoval do Vídně na základě falešných lotyšských dokumentů. V polovině srpna téhož roku chtěl odcestovat do Spolkové republiky Německo za prací. Při tranzitu přes ČR byl kontrolován policií a následně zajištěn do zařízení pro zajištění cizinců. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obavu z návratu do vlasti kvůli problémům z minulosti. Uvedl, že jeho rodina původně žila spolu s dědečkem na Ukrajině. Po jeho smrti se rodina musela přestěhovat zpět do Ruské federace, kde se žalobci nepodařilo zařadit se do společnosti. Vyřídil si pracovní vízum do Velké Británie, kde následně pracoval a studoval. Jeho zaměstnavatel prováděl nelegální obchody a žalobce používal jako tzv. „bílého koně“. Celá skupina včetně žalobce byla zatčena. Žalobce na doporučení právního zástupce přistoupil na dohodu navrhovanou státním zástupcem (soud uznal, že ke gangu nepatří) a byl propuštěn z vazby. V roce 2008 byl gang odsouzen, ale o žalobci se na internetu a v novinách psalo, že patří do uvedené skupiny. Musel se i skrývat. Opakovaně ve Velké Británii požádal o mezinárodní ochranu, jeho žádosti však byly odmítnuty kvůli jeho záznamům v trestním rejstříku. Protože v návaznosti na Brexit by se jeho situace ještě zhoršila, rozhodl se pro opuštění Velké Británie. K dotazu žalovaného uvedl, že ve Francii v minulosti nikdy nebyl.
10. Totožnost žalobce vzal žalovaný za prokázanou z čestného prohlášení žalobce učiněného dne 6. 11. 2017, neboť žalobce nedisponoval žádnými doklady, které by jeho totožnost osvědčovaly.
11. Ve správním spise je dále založena listina – záznam o výsledku porovnání otisku prstů ze systému EURODAC se zjištěním, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 6. 6. 2012 ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska. Ze správního spisu dále vyplynuly skutečnosti pospané na straně 4 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, tedy, že správní orgán požádal dne 4. 9. 2017 uvedený stát o přijetí cizince zpět na své území. Dne 8. 9. 2017 obdržel informaci, že Spojené království Velké Británie a Severního Irska neuznalo svou odpovědnost s tím, že zemí odpovědnou za žádost o mezinárodní ochranu žalobce je Francouzská republika. Správní orgán následně požádal dne 21. 9. 2017

Francouzskou republiku o zpětvzetí žalobce na své území, kdy dne 15. 11. 2017 Francouzská republika zaslala souhlas, kterým uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Součástí správního spisu je dále zpráva o stavu azylového řízení ve Francii – Azylový systém, Francie, Informace OAMP ze dne 31. 10. 2017.

12. Při seznámení s podklady pro rozhodnutí žalobce uvedl, že nechce, aby jeho žádost o mezinárodní ochranu posuzovala Francouzská republika. Neovládá francouzský jazyk, nevydali mu tam povolení k práci. Informaci o tom, že byl ve Francii a sejmuli mu tam otisky prstů zamlčel proto, že se obával přemístění do Velké Británie. Tam se však vrátit nemůže, protože by ho poslali zpět do Ruské federace nebo do vězení. Ve Francii mu nic nehrozí, ale vrátit se tam nechce.
13. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.
15. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
16. Žalovaný se předně musel zabývat tím, zda je ve smyslu nařízení Dublin III dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěje ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v článcích 8-15 a dospěl k závěru, že v případě žalobce je třeba aplikovat článek 3 odst. 2 citovaného nařízení.
17. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení). V čl. 3 odst. 2 je dále stanoveno, že pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V čl. 3 odst. 2 druhém pododstavci je uvedeno, že není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií

stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

18. Krajský soud v posuzované věci hodnotil, zda žalovaný správně aplikoval kritéria pro určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učinil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že v případě žalobce je nutné aplikovat článek 3 odst. 2 nařízení Dublin III, který upravuje situaci, kdy na posuzovanou věc nedopadá žádné z kritérií uvedených v dublinském nařízení pro stanovení mezinárodní příslušnosti státu pro rozhodování žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany žalobce (jakožto státního příslušníka z tzv. třetí země). Pro stručnost si krajský soud na tomto místě dovoluje odkázat na obsah žalobou napadeného rozhodnutí, pokud jde o jednotlivá kritéria dublinského nařízení a vypořádání se s nimi při stanovování státu mezinárodně příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
19. Žalovaný v posuzované věci postupoval zcela správně, když nejprve lustroval žalobce v systému EURODAC (za pomoci otisku prstů žalobce) a tím bylo bezpochyby prokázáno, že žalobce již o poskytnutí mezinárodní ochrany žádal dříve v jiném státě. Žalovaný tak svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobce po věcné stránce a zabývat se konkrétními důvody žalobce pro udělení mezinárodní ochrany.
20. Žalovaný proto postupoval v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu, když řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu zastavil a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti je v souladu s výše citovaným článkem 3 odst. 2 nařízení Dublin III Francouzská republika, která svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce uznala.
21. Soud projednávanou věc posuzoval i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“ Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz strana 5) vyplývá, že se žalovaný uvedenou skutečností zabýval. Žalovaný své odůvodnění, pokud jde o vypořádání se s otázkou systémových nedostatků, opřel o zprávu „Azylový systém, Francie, Informace OAMP ze dne 31. 10. 2017, jež je součástí správního spisu. Z obsahu uvedené zprávy vyplývá, že ve Francii probíhá řízení ve věcech mezinárodní ochrany jak po stránce právní, tak po stránce faktické standardním způsobem, které umožňuje žadatelům o mezinárodní ochranu využít všech práv souvisejících s jejich postavením vymezených příslušnými mezinárodními akty. Uvedená

souhrnná zpráva o stavu azylového řízení a podmínek přijetí ve Francouzské republice čerpala ze zdrojů jako např. AIDA, Amnesty International, Human Rights Watch, Ministerstvo zahraniční věcí USA, Radio France Internationale aj., které jsou mezinárodně respektovanými institucemi v oblasti ochrany lidských práv, o jejichž objektivitě není důvodu pochybovat. Navíc se jednalo o informace aktuální. Žalovaný tedy dostal své povinnosti požadované i judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44).

22. Pokud jde o v žalobě žalobcem citované zprávy o stavu lidských práv ve Francii, má krajský soud za to, že se přímo netýkají situace žalobce. Citované pasáže z těchto zpráv jsou vytrženy z celkového kontextu a navíc se zabývají zejména situací v táborech v Calais v roce 2016, tedy v době, kdy tamní situace byla zcela jistě napjatá a neutěšená. Tyto informace však již nejsou aktuální, protože uvedený tábor byl již vyklizen.
23. Žalobní námitky o porušení §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu žalobce blíže neodůvodnil. Krajský soud k uvedenému konstatuje, že v posuzovaném případě žalovaný o udělení mezinárodní ochrany žalobci (dle §§ 12, 14 a 14a zákona o azylu) vůbec nerozhodoval, neboť napadené rozhodnutí se výhradně týká toliko určení příslušnosti členského státu, který je odpovědný k meritornímu posouzení předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
24. Krajský soud konstatuje, že postup, kterého se žalobce domáhá, tedy posouzení jeho žádosti v České republice namísto ve Francouzské republice, která je příslušná dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, by znamenalo obcházení pravidel a smyslu dublinského nařízení. Požaduje tak postup, kterému má existence citovaného nařízení zabránit (tzv. „*asylum shopping*“, spočívající v tom, že cizinec požádá o udělení mezinárodní ochrany postupně v několika státech s cílem, aby byl alespoň v některém státě úspěšný). Projevená vůle žalobce o tom, který stát má o jeho žádosti o mezinárodní ochranu rozhodnout, je pro posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí irelevantní.
25. Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný zjistil skutkový stav nutný k posouzení dané věci dostatečným a přezkoumatelným způsobem. Soud rovněž neshledal žádné pochybení při aplikaci příslušných ustanovení nařízení Dublin III. Podle názoru soudu bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 16. února 2018

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně